

7. Neieškokite tarp mirusiųjų to, kuris yra gyvas iš vyskupo Andre – Marie Leonard (Namur, Belgija)

“Viešpats tikrai prisikėlė! (Lk 24, 34). Jėzus yra vienintelis žmogus, kuris skelbėsi esąs lygus su Dievu. Jis taip pat yra vienintelis pažemintas Dievas. Jis galiausiai yra vienintelis, apie kurį buvo paliudyta: “Dievas Jį prikėlė iš numirusių”. Nėra taip lengva tuo patikėti. Tačiau būtent dėl tokio Jėzaus perėjimo į radikaliai naują gyvenimą prasidėjo Bažnyčia. Čia nekalbama apie tokį prisikėlimą kaip Jėzus padarė Evangelijose, kur žmonės laikinai prisikėlė, bet apie amžiną įėjimą į garbingą gyvenimą. Mes žinome, kad prisikėlęs iš numirusių Kristus daugiau nebemiršta; mirtis jam nebeturi galios. Antraip Jėzus nebūtų toks svarbus. Jis būtų tik vienas iš daugelio pranašų, galbūt išskirtinis, bet vis vien tik vienas iš jų. Paulius pabrėžia: “O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse. Taip pat ir užmigusieji Kristuje yra žuvę. Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltį į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių. Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių kaip užmigusiųjų pirmagimis.

Tas tikėjimas nėra tik samprata, tarytum už įvykio atvaizdo slėptųsi filosofinis įsitikinimas, kad galų gale gyvybė nugalės mirtį. Tas tikėjimas taip pat skiriasi nuo psichologinės konstrukcijos, patyrę, kad Jėzus buvo gyvybės šaltinis, apaštalai būtų įsitikinę, kad Jis jiems visada bus gyvas. Apaštalai buvo paprasti ir konkretūs žmonės, o ne kambariniai mąstytojai. Vėlykinis tikėjimas jiems gimė per sukrečiančią, sunkiai apsakomą patirtį po Jėzaus mirties. Jeigu tai nebūtų įvykę, apaštalai nebūtų išdrįsę skelbti tokios sunkiai įtikėtinos žinios. Kaip jie būdami tokie nedrąsūs ir bailūs Jėzui dar esant su jais būtų tapę tokie narsūs, jeigu viskas būtų pasibaigę nesėkme, jeigu Jėzaus kūnas tebegulėtų kape, tada visas jų skelbimas būtų rėmęsis apgaule. Nukryžiuotojo prisikėlimas yra sunkiai suvokiamas slėpinys, bet be jo Bažnyčios atsiradimas būtų dar didesnis slėpinys. Arba kitaip tariant, prisikėlimas yra didis slėpinys, be to labai prasmingas, nes krikščionybės atsiradimas be prisikėlimo būtų neišaiškinama mįslė.

Nukryžiuotasis Dievo išaukštinamas ir garbinamas. Šventasis Paulius tai giedojo savo laiške Filipiečiams: “Jis, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; jis nusizemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties. Todėl ir Dievas jį išaukštino ir padovanojo jam vardą, kilniausią iš visų vardų, kad Jėzaus vardui prikauptų kiekvienas kelis danguje, žemėje ir po žeme ir kiekvienos lūpos Dievo Tėvo šlovei išpažintų: Jėzus Kristus yra Viešpats”. (Fil 2, 6-11)

Štai čia atsiduriame gerosios naujienos širdyje! Prikeldamas Jėzų, kuris buvo išduotas mirties galiai, laikomas nusidėjėliu, Dievas Jame sutveria naują žmoniją ir naują pasaulį, kurie perėjo per mirties ir nuodėmės spragas. Todėl mūsų, krikščionių, tikėjime Velykos yra pradžia to, ką Šventasis Raštas vadina nauju dangumi ir nauja žeme. Ir prisikėlęs Kristus yra pirmagimis, pirma visų daiktų, mirusiųjų pirmagimis. Nuo to viskas ir tęsiasi. Nuo to gimsta tikra išganymo viltis visiems žmonėms, kurie gyvena šį gyvenimą ir būsimąjį gyvenimą. Prisikėlimas yra šviesa, kuri apšviečia baisią blogio ir ir kančios mįslę. Per jį atrasi, kad Dievas yra meilė, kad Jis yra meilės Trejybė, kartu amžinybėje ir laike. Prisikėlimo dėka atrasi, kad Bažnyčia nėra didelė institucija, bet motiniškos iščios, per kurias visi esame pagimdyti naujam Kristaus gyvenimui. Tu suvoksi, kad buvai sukurtas ne mirčiai, o garbei!